

РЕШЕНИЕ

№ 40180

гр. София, 02.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова

Ася Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7958** по описа за **2025** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба от Т. А. К., чрез пълномощника ѝ адв.Х. Х., САК срещу Решение № 1579/27.04.2025 г., постановено по адм. дело №15645/2024 г. по описа на Софийския районен съд, с което СРС, 100 състав е потвърдил заповедта за полицейско задържане на жалбоподателката (правилният диспозитив е отхвърлил жалбата– чл.172, ал.2 от АПК).

Наведеното касационно основание е за неправилност на решението, поради нарушение на материалния закон и допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила - чл.209, т.3, предл 1-во и 2-ро от АПК. Иска се оспореното съдебно решение да бъде отменено и спорът да се реши по същество, като заповедта за задържане се отмени.

В съдебно заседание пред Административен съд София град касаторът се представлява от адв. Ф., който моли за уважаването на жалбата. Поддържа, че наведените касационни основания са осъществени, тъй като с обжалваното първоинстанционно решение се потвърждавал акт за

полицейско задържане, издаден в нарушение на нормативно предвидените изисквания относно съдържанието на акта за прилагане на ПАМ по чл.72, ал.1 ЗМВР. Заповедта била издадена в несъответствие с целта на закона и при неспазване на регламентирани, като основни принципи, изисквания за законност и съразмерност по чл.4, ал.2 и чл.6 от АПК.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XII-ти тричленен състав като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания и служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК провери изцяло валидността, допустимостта и съответствието на оспореното решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима-подадена е от страна в първоинстанционното производство, за която оспореното съдебно решение е неблагоприятно и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.211, ал.1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното първоинстанционно решение е валидно, допустимо и правилно.

Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства, Софийският районен съд е приел за установени фактичeskото и правно основание за издаването на оспорения пред тази съдебна инстанция индивидуален административен акт.

Първоинстанционния съд е приел за установено от фактическа страна, че на 08.10.2024 г. в 19:40 часа с процесната заповед за задържане на лице, изведена с рег. № 5133з-425/09.10.24 г., Т. А. К., на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е задържана за срок от 24 часа. Основание за задържане на жалбоподателката станали данните, получени от пострадалия по ДП № 243 от 08.10.2024 г. по описа на СДВР, образувано за престъпление по чл. 142 от НК и по чл. 144 от НК за извършено престъпление, при което неизвестни извършители по насилствен начин качили лице в автомобил, заплашили го с оръжие и поискали от него в определен срок да им преведе парична сума. Тези данни и информацията за възможна съпричастност на Т. А. К. били сведени до знанието на полицейските служители, в частност на издателя на заповедта Х. Ш., който предприел задържане на лицето, което било отведено в СДВР. По отношение на Т. А. К. е извършен личен обиск, отразен в протокол за личен обиск на лице. Същата е подписала и декларация за правата, които има в качеството на задържано лице. На 09.10.2024 г. Т. К. е разпитана в качеството на свидетел и е била освободена на същия ден в 18:00 часа. Посоченото ДП се води на извършено престъпление

по чл. 142, ал. 2, т. 2 и т. 7, вр. ал. 1 от НК и в хода на същото е привлечен обвиняемият К. С. С., като досъдебното производство не е приключило и продължават да се извършват процесуално-следствени действия.

Първоинстанционният съд е осъществил дължимия съгласно чл.168, ал.1 от АПК цялостен контрол на основанията по чл.146 от АПК, като е приел, че заповедта издадена от компетентен орган, спазено е изискването за форма на чл.74,ал.2 от специалния приложим закон- ЗМВР. В тази връзка СРС е изложил, че в заповедта достатъчно подробно и ясно е посочено, че задържането е за установяване на евентуална съпричастност към престъплението, за което се води ДП № 243 от 08.10.2024 г., при което неизвестни извършители по насилствен начин качват лице в автомобил, заплашват го с оръжие и искат от него в определен срок да им преведе парична сума. В заповедта се съдържа и конкретно посочване на правното основание за задържане, с отразена правна квалификация на престъпленията, за които полицейският орган е счел, че им данни да са извършени от Т. А. К. или същата да е съпричастна към извършването им, а именно - по чл. 142 от НК и по чл. 144 от НК. Отчел е и обстоятелството, че обоснованото подозрение за престъпление се отличава с висока обществена опасност, респ. общественият интерес налага бърза и своевременна реакция. Изложил е и съображения че процесното задържане е било необходимо и съразмерно на преследваната цел - извършване на процесуално-следствени действия, доколкото се установявало, че на 09.10.2024 г. е проведен разпит на К. в качеството на свидетел по делото, и е съществувало е разумно и обосновано подозрение, че жалбоподателката е съпричастна към извършеното престъпление - поради получени данни за това от пострадалия

В заключение, за да отхвърли жалбата (чл.172, ал.2 от АПК) при осъществения контрол за законосъобразност, СРС не е констатирал при издаването на заповедта да е допуснато и съществено нарушение на формата (чл.59, ал.2 от АПК) и на административнопроизводствените правила, свързани с фактите по случая или правото на защита на задържаното лице. Правилно е приложен материалният закон, като принудителната административна мярка съответства на принципа за пропорционалност и на целта на закона.

Обратно на доводите на касатора, посоченото в мотивите на акта фактическо основание е в достатъчна степен пълно и ясно изразено, за да бъде разбрано от задържаното лице и субсумира фактическия състав на чл.72, ал.1, т.1 от МВР за упражненото със заповедта властническо правомощие. Съгласно посочената норма, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Заповедта за задържане съответства на императивното

изискване по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР - съдържа фактическите и правни основания за задържането. Степента на подробност на информацията е адаптирана при съобразяване със стадия на разследване, като едновременно с това на задържаното лице е предоставена достатъчно информация, за да разбере основанията за задържането си.

Съгласно чл.30, ал.1 от Конституцията на Република България всеки има право на лична свобода и неприкосновеност. Разпоредбата на чл.30, ал.2 КРБ предвижда, че никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или на друго посегателство върху личната неприкосновеност освен при условията и по реда, определени със закон. Съгласно чл.30, ал.3, изр.1 КРБ единствено и само в изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи могат да задържат гражданин, за което незабавно уведомяват органите на съдебната власт. В срок от 24 часа от задържането органът на съдебната власт се произнася по неговата законосъобразност, постановява чл. 30, ал. 3, изр. второ КРБ.

В съответствие с член 5, § 1, изр.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, ратифицирана със закон на Народното събрание от 31 юли 1992 г. (ДВ, бр. 66 от 1992 г.), в сила за Република България от 7 септември 1992 г. (ЕКПЧ), всеки има право на свобода и сигурност. В юриспруденцията на ЕСПЧ са изведени няколко стандарта при закрилата на това право. Първият е изчерпателност на изключенията по член 5, § 1, изр. 2, б. "а" – б. "f" ЕКПЧ, чието тълкуване трябва да е задължително стриктно, а разширителните обосновки при приложението им са недопустими. Целта е да се гарантира, че никой няма да бъде произволно лишен от свобода на основание, което не е предвидено в конвенцията. Вторият е законност на лишаването от свобода по националния закон както от процесуална, така и от материалноправна страна. За целта чл. 5, § 2 - § 5 ЕКПЧ гарантират сбор от материалноправни права, свеждащи до минимум рисковете от произвол при лишаване от свобода. Т. е правото по член 5, § 2 ЕКПЧ задържаното лице незабавно да бъде уведомено за основанията за ареста си при задължение на държавата чрез компетентния национален орган да обоснове всяко лишаване от свобода на всеки един етап.

Процесното задържане покрива стандарта за законност и за произволност като основополагащи общи принципи при ограниченията на правото на свобода и сигурност, както правилно е приел по същество и районният съд.

В решението от 24 юни 2014 г. на ЕСПЧ по делото П. и П. срещу България по жалби № 50027/08 и № 50781/09 е посочено, че чл. 5, § 1, б. "с" (буква „в“) от Конвенцията за защита на правата на

човека и основните свободи изисква лицето да е задържано по „обосновано подозрение“, че е извършило престъпление. Т. подозрение не може да бъде общо и абстрактно (параграф 46).

Правилен е изводът на СРС, че заповедта съответства и на целта на закона, и на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК. Задържането за срок до 24 часа по чл. 72, ал.1, т.1 ЗМВР представлява принудителна административна мярка, която се прилага с цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. Правилно СРС е приел, че в случая е било налице обосновано подозрение, че Т. К. е съпричастна към извършването на процесното престъпление, поради получени данни за това от пострадалия, и предвид високата обществена опасност на това престъпление.

По изложените съображения, АССГ намери, че оспореното съдебно решение не страда от въведеното с жалбата касационно основание за оспорването му и следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, Административен съд София - град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1579/27.04.2025 г., постановено по адм. дело №15645/2024 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: